

FELSŐKRISZTINA

2009. HÚSVÉT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Búcsúzunk szeretett templomatyánktól

(1926-2009)

Seidl Fidél temetése
május 15-én, pénteken, 12.45-kor lesz
a Farkasréti-temetőben,
lelkiüdvéért a szentmisét ugyanaznap
délután 4 órakor mutatjuk be
templomunkban.

Kedd esték a Felsőkrisztinában

Május 12., 18.30
A Kádár-korszak egyházpolitikája
Kálmán Peregrin
ferences történész előadása

Seidl Fidél - generációk számára már Fidél bácsi – a plébániánkhoz tartozott. Úgy illene mondani, hogy nagy öregje, meghatározó személyisége volt, de szerénységével, egyszerűségével talán el is hátráná magától ezt a címet. Idetartozott, a miénk volt, alakja, személye elválaszthatatlanul összeforrt az egyházköztség történetével, életével.

Furcsa ez a múlt idő, hiszen néhány napja még közöttünk volt. A sekrestyében mondott egy-két biztató szót a ministránsoknak, aztán bejött, akkurátusan meggyújtotta a mise előtt a gyertyákat, fejhajtással köszöntötte a padban ülőket, megigazította a padot, és leült szokásos helyére, a jobboldali padsor első sorába. És akkor helyén volt a világ, otthon lett a templomból, és az a furcsa, régi szó, hogy templomatya, étellel telt meg és őt jelentette.

Ez a rend, az állhatatosság, a biztonság most hirtelen szilánkokra tört. Emlékekből próbáljuk összeragasztani. Képek villannak föl: az ünnepeinket fényképező derűs emberé, az irodai szolgálatot lelkiismeretesen ellátó munkatársé, fiatal papjaink türelmes segítőjéé, a mindenkit meghallgatni kész, a fiatalokat szívesen tanító, mindig szelíd, tiszta szóval szóló Fidél bácsié. Nehéz elképzelni, hogy ezentúl már nem ő fog ott ülni.

Hosszú ideje látta el a templomatyai szolgálatot, ismerte a templom, a plébánia egész történetét, szíven viselte gondjait, ismerte híveit. Jártas volt az egyház és az élet dolgaiban egyaránt, tudott mindenről, ami a templomban, a plébánián történt. Nehéz élete során szerzett tapasztalatait szívesen adta át, tanácsaival segítette a hozzáfutókat. Különösen szerette a gyerekeket és fiatalokat. Korát meghazudtoló intenzitással végezte a plébániái irodai feladatokat. Mindezt derűvel, kedvességgel tette. Mindenki szerette, és tisztelte.

Annyit akartunk még tanulni tőle: fiatalságot, életkedvet, hűséget, bölcsességet. Most már csak a példája tanít.

Lukách Krisztina

Nagymaroson ülésezett a képviselőtestület

A képviselőtestület tavaszi ülését rendhagyó módon Nagymaroson, a Regnum-házban tartotta meg. A találkozáson a testület tagjai áttekintették a Te Deumig terjedő időszak feladatait, programjait.

Az összejövetelnek szomorú aktualitást adott *Seidl Fidél* templomatyja hirtelen és váratlan halála. A testület tagjai megemlékeztek Fidél bácsiról és közösen imádkoztak lelki üdvéért. Elvesztésével gondoskodni kell megüresedett tisztsége betöltéséről. Az új templomatyát a javaslatok meghallgatása után a plébános úr nevezi ki.

Április 29-én, szerdán, 13 fő érkezik Strassbourgból, a testvér plébániáról, viszonzva korábbi látogatásukat. A vendégek a tervek szerint találkoznak a plébánia híveivel (ápr. 30-án az esti mise után) és a képviselőtestülettel is (május 1-jén) beszélgetésre, ismerkedésre.

Az egyházközség május-júniusi közös programjai, ünnepi eseményei:

május 2., szombat: Mindszenty-zarándoklat Esztergomba

május 16., szombat: Élő rózsafüzér-zarándoklat – Szeretnénk, ha az előző évekhez hasonlóan plébániák hívei közösen vennének részt a programon.

május 17., vasárnap: Elsőáldozás a 9 órás szentmisén. Ebben az évben húsz gyermek lesz elsőáldozó.

május 24., vasárnap a fél 11-es szentmisén *Pálmai Péter* gyémántmiséje templomunkban

június 14., vasárnap úrnapi körmenet a 9 órás szentmisén, tanév végi Te Deum

június 21., vasárnap templombúcsú a fél 11-es szentmisén. Utána agapé és vásár a templomkertben.

2010-ben lesz hetven éve, hogy az egyházközséget plébániai rangra emelték. Az évfordulót a templombúcsú alkalmával ünnepeljük.

Az ünnepi év tervezett eseményei: – a templombúcsúra Keresztelő Szent János-szobor felállítása a szentélyben;

– a 2000-ben kiadott jubileumi évkönyv kiegészítése füzet formájában az azóta történt eseményekkel;

– „Felső-krisztinavárosi atyák” címmel a havi kedd estére az itt szolgált atyákat hívjuk meg szentmisére és beszélgetésre, illetve előadásra;

– rajz- és írásbeli vetélkedő meghirdetése templomunk történetéről;

– 2010 májusában egyházközségi hájókirándulás.

A program még nem teljes, így ötleteket szívesen fogadunk.

Mint azt már korábban jeleztük, ebben az évben szeretnénk befejezni a plébánia épületének teljes rekonstrukcióját. *Szauer Tibor* és *Müller Ferenc* mérnökök elkészítették a plébánia szigetelési munkálatainak tervdokumentációját. Az építkezést a plébános atya megbízásából *Végh Pál* építésmérnök felügyeli. Ezen túlmenően folytatódik a járdák felújítása, amelyhez a kerületi önkormányzat 2,5 millió Ft-tal járul hozzá.

Akik a tavaszi kertrendezésen részt vettek, tapasztalhatták a kerítésnélküliség következményeit. Sajnos a kerítés ügyében még a fővárosi jóváhagyó határozat hiányzik. Remélhetőleg júniusban meglesz, és elkezdődhet a tervezés.

Szükséges az urnatemető bejáratának felújítása, a földomlás, beázás megállítása, amit szeretnénk még az ősz előtt megoldani.

Egyre nagyobb problémát jelentenek a bejárat közelében tanyát vert hajléktalanok, akik miatt rendszeresen méltatlan állapotok alakulnak ki az urnatemető körül.

Személyi változás, hogy a jelenlegi takarító–kertész családi okok miatt felmondott. Sikerült a munkakört május elsejétől betölteni.

A kerületi önkormányzat 250 ezer Ft-tal támogatja az újság megjelenését, 100 ezer Ft-tal a kórus működését.

Május 8-án lesz a lomtalanítás, a pakoláshoz segítségre van szükség. Kérjük, minél többen jelentkezzenek.

Ismételten felvetődött a templom hangosításának kérdése. A plébános úr megbízta a műszaki bizottságot, hogy készíttesse el a templom hangtechnikai felmérését, és annak ismeretében tegyen javaslatot a probléma megoldására.

Ugyancsak felvetődött a templom szellőztetésének kérdése is. Jelenleg egy ablak nem nyitható. Ennek javítása hamarosan megtörténik. Mint ismeretes, a templom szellőzése a nyári időszakban problematikus. Ezért ismételten kérjük, hogy azok, akik a huzatra érzékenyek, olyan helyre üljenek – ne az ajtók vonalába –, ahol nem éri őket a huzat. Legyünk tekintettel egymásra!

Szó esett még a plébániai honlap és az ún. levelezőlista kérdéséről is.

Béres György

Tízéves a Babaklub

A Babaklub a pici gyerekek számára az első olyan közösségi élmény, ami a plébániánkhöz is kötődik. Szerdánként délelőtt találkozunk és *Vörös Attiláné, Teri* néni vezetésével együtt töltünk egy-két órát. Minden alkalommal van közös éneklés, mondókázás, körjáték, kézműveskedés, ezek között kis uzsonna és sok szabad játék. Az együttléteket gyertyagyújtással egybekötött rövid imádsággal zárjuk. Ennek „fénypontja”, amikor a mécseseket elfűjjük, majd ismét meggyújtjuk és elfűjjük, és újra meggyújtjuk és... Mindenki tudja már, hogy három a magyar igazság és egy a ráadás! Az édesanyák számára is nagyszerű lehetőség a Babaklub beszélgetésre, régi ismerősökkel a találko-

zásra és új ismerősök szerzésére. Nehéz néhány sorban leírni a folyamatos élményt. Átélni jó, amikor gyermekünk otthon felemlgeti a babaklubos gyerekek nevét,

Teri néni, játéka közben felidézi az énekeket és a mondókákat. Jó dolog az is, amikor az utcán, játszótéren összefutunk itteni ismerőssel vagy együtt veszünk részt vasárnap valamelyik szentmisén. Otthonosabbá válik ettől a plébánia és a környék.

Köszönjük az elődöknek, akik elkezdték a klubot, és beszerezték a játékokat. Köszönjük Teri néninek, hogy évek óta mosolygós és áldozatkész házigazdája a klubnak!

A program mindenki számára nyitott. Várunk minden bölcsődés korú gyermeket és kísérőjét szerdánként 10-12 között a plébánia alsó hittantermében.

Meszéna Gabriella

A nagybőjti keresztutat a tavasz talán leghűvösebb napján végeztük el a Kút völgyi-kápolna stációjánál. Sokan voltunk és hűségesen kitartottunk, még a kicsik sem nyafogtak a hideg miatt.

A húsvéti diákmisé idén a jószágkalácsok megszentelése és kiosztása tette különlegessé. A családok, gyerekek és az idősek által összegyűjtött lisztet élesztőként a szeretet szaporította meg, így törtenhetett, hogy a kórus asszonyai

Hittanos élet

által sült kalácsokból mindenkinek jutott. Kicsik és nagyok örömmel fogadták.

Április 18-án tartottuk meg az elsőáldozásra készülő családok – immár hagyományosnak mondható – zarándoklatát. Sajnos kevesen jöttek el, de akik ott voltak, szép nap részesei lehettek. Idén – a Szent Pál-év kapcsán – a szentendrei Péter-Pál-templomot kerestük

fel, ahol *Blanckenstein György* plébános fogadott bennünket és ismertetett meg a templommal, majd Balázs atya mutatott be szentmisét. A hazaiból fogyasztott ebédet követően családi Szent Pál-vetélkedőre került sor változatos feladatokkal. A délutánt Józsi atya is velünk töltötte, a program városbeli séta, fagyfaltozás és játék volt.

Május 17-én húsz gyerek járul először szentáldozáshoz.

Lukács Krisztina

Ministráns emlékeim

Két bátyám, Laci és Zoltán után 1950-ben kezdtem ministrálni. Akkoriban *Kiss Feri* bácsi, a plébánia alapításától az első sekrestyés hívta ministrálni a fiúkat és osztotta be, ki melyik misén ministráljon. Lányok akkor még nem jöhettek.

Több idős vagy nyilvános misézéstől eltiltott pap járt templomunkba, többek között *Gunda Jenő* pápai kamarás, aki botjának görbe fogantyúját a közeledő kisfiú nyakára tette és szelíden húzta magához: „Gyere bocikám, ministrálni!” Ezen persze nevetni kellett, és nem lehetett ellenállni.

Kiss Feri bácsitól tanultuk a latinul mondott miséken a pap szavaira a válaszokat és a mise alatti teendőket: térdhajtás, misekönyv átvitele a „szentlecke oldalról az evangélium oldalra”; bor és víz vitele felajánláshoz, kézmosás, csengetés sanctusra, átváltoztatásra, úrfelmutatásra; áldozásra, segédkezés az áldoztatáskor a tálcával, „viselkedés” a templomban mise alatt és más szertartások alkalmával; harangozás Úrangyalára reggel 6-kor, délben, este 8-kor; ministrálás kereszttel, esküvőn, temetésen.

Karácsonyra, a húsvéti szertartásokra, körmenetekre a már régebben odajáró nagyobb fiúk külön készültek a káplán atya és a *ceremoniár* (szertartásmester) vezetésével. Nagy öröm és megtiszteltetés volt, amikor a kisebbek is részt vehettek ezeken. Minden egyes feladatra fel kellett készülni: ilyen volt a kereszttívőé, a *thuriferéké* (füstölő és tömjén vivőké), az *akolitusoké* és a *faceseké* (gyertyavivőké), a *luciferé* (a húsvéti gyertyát vitte a körmeneten), a baldachinvivőké.

1953 táján *Löfler János* egyetemista (korábban ciszterci diák és cserkész) szervezte meg templomunkban a ministránsokat, a má-

Beöltözés, 2009.

ig is élő kollégiumokat. Ő dolgozta ki a szertartásokhoz kapcsolódó ministráns fokozatokat, amiket szóbeli és gyakorlati vizsgálással lehetett elérni. Az egyes fokozatokhoz különböző színű szalagokon függő, nyakba akasztható fém jelvényt kaptunk ministráns avatáskor, ekkor kaptuk új védőszentünk latin nevét mint ministráns nevet. Én *Paulus* lettem.

Jancsi (becenevén *Colos*, mert igen magas volt) a szertartásokra való felkészülés vezetése mellett a templomi énekkarnak is „oszlopos” tagja volt, rendszerint ő énekelte a passióban a narrátor szövegét.

Az 1956. október 23-án kitört forradalom a templom körüli fiatalokban is reményt ébresztett, és a kevésbé szeretett úttörő mozgalom helyett – természetesen megint Jancsi szervezésében – meg akartuk alakítani a templomi cserkészcsapatot, sajnos az elhatározáson nem jutottunk túl, mert a történelem közbeszólt.

A ministránsok – Jancsinak is köszönhetően – természetesen nem csak a templomban találkoztak egymással, gyakran mentünk kirándulni a budai hegyekbe a vasárnapi 9 órás mise után vagy iskolai szünnapokon. Szerettünk

számháborúzni is, a templomtól az egyes misék után külön csoportokban indultunk, és a Normafa környékén „harcállásban” vártuk a később érkezőket. A nagy csata után az élve maradt győztesek és a leolvasott „halottak” a hűvösvölgyi nagyréten kemény, de sérülés nélküli focimeccsen vezették le energiájukat. Idővel ezekre a kirándulásokra a ministránsok lánytestvérei is eljöttek, akik vasárnap a diákmisére vagy hétköznap este a kompletóriumra, az esti imádságra jártak. Így jobban el lehetett kerülni az akkor tiltott, templomon kívüli egyházi összejövetel látszatát. Emlékezetem szerint ezekből a koedukált kirándulásokból kisebb-nagyobb csoportok keletkeztek, ezeket a csoportokat a közös vallásos és kulturális érdeklődés a templomon kívül is összetartotta, együtt jártunk színházba, hangversenyre, de házibuliba is, ami inkább beszélgetés volt, mint féktelen mulatozás. Persze azért táncoltunk is. Sokan itt találták meg későbbi házastársukat, és életre szóló barátságok kötődtek, de azt hiszem, ez ma is így van, és ez így van rendjén.

Az 1962-es őszi ministráns avatás alkalmával – amikor új ministránsok vehették át jelvényüket – könnyekkel küszködve kértük két bátyámmal plébános atyától, hogy mentsen fel a ministráns szolgálat alól. Visszaadtuk a jelvényünket, mert közbeszólt a politika...

Kívánom az azóta és az idén március 29-én avatott új ministránsoknak, hogy az oltár körüli szolgálatuk erősítse hitüket, ébressze fel bennük életük hivatását, tartsák meg fogadalmukat, és a ministrálás szerezen nekik egész életükre kiható szép élményeket, barátokat és igaz társakat.

Takács Péter,
az egykori Paulus

Apu, ministráljunk együtt!

Talán nem véletlen, hogy édesapám és nagybátyám nyomdokain haladva testvéreimmel, unokatestvéreimmel én is az oltár szolgálataiba álltam elsőáldozás után. Mi a nehéz időkről mit sem tudtunk. Az én időmben – ami nem is volt olyan régen, hiszen még most is előfordul, hogy beállok a szolgálattevők sorába – vidám ministráns élet folyt a plébánián. Évente új kollégium alakult 15-20 fővel. Időnként szűkösnek tűnt a latin neveket tartalmazó lista, amelyből minden újonnan avatott ministráns nevet választott magának. A ma is élő rend szerint dékánok irányítottak minket. Nekem *Käfer Gabi* és *Lukách Kriszta* volt a vezetőm. Később *Hollai Antal* atya engem is dékáná fogadott.

A templomon kívül is sokat voltunk együtt, előbb a dékánok szár-

nyai alatt kirándulásokon, nyári táborokban, később – 16-18 évesen – már önállóan élt tovább a ministráns csapat. Amíg *Halász Imre* sekrestyésünk élt, nyaranta a legelkesebbeket ő külön is elvitte táborozni Leányfalura, ahol tejbenvajban és a strand medencéjében is fürösztött minket.

Gyermekkori kedves emlékeim közé tartoznak a húsvétkor és karácsonykor végződő ministráns versenyek, melyeken nővéremmel igen előkelő helyezéseket értünk el. Egyesek szerint nem helyes ez a versengés. Én ma is azt gondolom, nem árt egy kis „csali”, csak a lényegről ne vonja el a figyelmet.

Akkoriban könnyű volt választani még a hétköznapi misék közül: reggel négy-öt mise, este egy, és gyakran még egy gyásmise is. A szolgálat során megismerhettem

az akkor még szép számban nálunk miséző atyákat és szokásait. *Gál Ferenc* professzor úr (reggel hat órákor) csukott szemmel, szinte egy szuszra mondta el az evangéliumot és rövid, tömör magyarázatát. *Terebessy Andor* atya (fél hét) minden nap megkérdezte: „Aztán reggeli ima volt-e?” *Pálmai Péter* atya (hét óra) rengeteg karikatúrát, képrejtvényt rajzolt, és minden érdekelte, amit meseltünk. *Gojác János* atya (fél nyolc) rendszerint csendes misét mondott, amit nem volt könnyű követni, ahogy gyermek fejjel vasárnapi szentbeszédeit sem. *Nagy Imre* atya (nyolc óra) rettenetesen szigorúnak tűnt akkoriban – később jöttem csak rá, mennyire szeretett minket. Nála főbenjáró bűn volt, ha a hittanórán éppen két ministráns beszélgetett. Ilyenkor megállt, és az ember úgy érezte, szemével szinte éget. *Nagy János* atya (este hat) viszont megszidni is csak kedvesen tudott: „Majd a születnapodon koccintunk, nem a misén” – mondta, ha áldozás után ügyetlenül hozzákoccintottuk a vi-zeskancsót a kehelyhez.

Dékánként (társam *Hartmann Kristóf*) nagy öröm volt a gyerekekkel foglalkozni. Sajnáltam, hogy egykori kollégiumtársaim közül senki sem vállalta ezt a feladatot. Annál kedvesebb számomra, hogy a mai dékánok közül hárman is (*Csekő Imre*, *Horváth Bontond* és *Köllöd Noémi*) nálunk tanulta az oltárszolgálatot. Idén pedig már a nagyobbik lányomat, *Jobannát* avatta ministránssá *Balázs* atya. Ő feleségem egykori ministránsnevét, a *Felitiát* választotta magának. Furcsa érzés, hogy néhány éve őmiatta kerültem a hívek oldalára, most pedig ő kéri: „Apu, ministráljunk együtt!”

Takács Gábor
(*Gaudentius*)

Plébániánk egyik ministráns dímasztiája

A templomot fel kell építeni

Plébániánk új épületének megvásárlása, illetve birtokba vétele óta (és az utóbbi időben egyre gyakrabban) vetődik fel híveinkben a „*bogyan tovább*” kérdése. A kérdésekben, óhajokban a segíteni akarás mellett tájékozatlanságból eredő türelmetlenség fedezhető fel. Ezért a képviselőtestület tájékoztatja a híveket, hogy az adottságok, lehetőségek józan mérlegelése milyen reális célok kitűzését teszi lehetővé.

Az előzmények

A plébánia megalakulását megelőzően a harmincas években Budapest székesfőváros az egyház rendelkezésére bocsátott egy ingatlant, ahol plébániatemplom, plébánia épület és közösségi létesítmény kapott volna helyet. Ebből kezdetben a közösségi terem, majd a plébánia épülete valósult meg. Az elképzelés az volt, hogy amíg a nagy, három tornyos templom nem készül el, a közösségi terem ideiglenes templomként működjék. A nagy templom alapját lerakták, de a háború miatt az építkezés leállt. A kommunista időszakban pedig nem csak hogy nem lehetett folytatni az építkezést, de még az addig megépült altemplomi részt is elvették.

Az ingatlan megvásárlásával az egykor tervezett nagy templom alapja újra a plébánia tulajdonába került, és elvileg lehetővé vált, hogy ott – az eredeti szándék szerint – templom épüljön. A visszavásárlással azonban a plébánia és a hívek nagy anyagi terhet vállaltak, hogy az érsekség által biztosított tetemes kölcsönt az ígért időre visszatérítsük. Hála a hívek nagylelkű adományainak, ez idén meg is történik. Miközben adósságunkat folyamatosan törlesztettük, az altemplomi részben méltóságteljes megjelenésű urnatemetőt alakítottunk ki, szintén nem csekély anyagi áldozatvállalással.

A jelen

Ahhoz, hogy a mai helyzetet, a plébánia lehetőségeit, mozgásterét jobban megérthessük, a fentiekben túl még az alábbiakat is tudni kell:

– Az ingatlan visszavásárlásakor azt teljesen kifosztva, lepusztítva kaptuk meg. Épületgépészeti szempontból 90 százalékban használhatatlan (szellőzés, fűtés, víz- és csatornarendszer), csupán a világítás működik úgyahogy. Az épület műszakilag (például a szigetelés) katasztrofális állapotban van. A működőképesség helyreállítása igen tetemes költséget jelentene.

– Az épület bérbeadása felújítás, átalakítás nélkül lehetetlen. Az ilyen jellegű hasznosítás lehetőségét nagyon behatárolná az urnatemető, ami kegyeleti hely.

– A plébánia vezetése és a képviselőtestület tudja, mit kell tennie. A templomot – természetesen a mai korhoz illőt, s majdan megtervezendő – fel kell építeni! Sajnos azonban tudomásul kell venni, hogy a mostani körülmények következtében a plébánia nagyon nehéz hely-

zetben van. Anyagilag is, hiszen adósságunkat csak most tudtuk törleszteni, de felülről sem kapjuk meg azt a nem anyagi, csupán elvi támogatást, amire nem csak a híveknek, de a plébánosnak és a képviselőtestületnek is szüksége volna.

– A képviselőtestület folyamatosan foglalkozik a fennálló problémák megoldásával. Valószínűleg a felépítmenyt le kell bontani, esetleg más műszaki megoldást kell keresni, és a templomépítés megkezdéséig a területet rendezni kell. Azonban maga az elbontás is rengeteg pénzbe kerül, amit elő kell teremteni!

– Addig is, amíg az elbontás lehetővé válik, meg kell oldani az épületek és a plébániakert védelmét. Az évek óta fennálló tarthatatlan állapotokat (grafiti, hajléktalanok táborozása, a templomkert közparkszerű használata, kutyasétáltatás, alkalmi légyottok, betörések stb.) meg kell szüntetni, hogy a terület betölthesse eredeti funkcióját (ovisok, hittanosok, ministránsok szabadtéri foglalkozása; missziós játszótéri programok vagy csak sétálgatás közbeni elmélkedés stb.). E cél érdekében évek óta szorgalmazza a képviselőtestület a templomkert bekerítését, ami az eddigieknél jobban szolgálhatná plébániai közösségünk nyitottságát is. Sajnos azonban a kerületi és a fővárosi bürokrácia tehetetlensége következtében immár negyedik éve húzódik a bekerítéshez szükséges területrendezés. Ha ez nyáron megtörténik – ahogy ígérik –, azonnal megkezdjük a terveztetést és jövőre az építést.

– Mindezekkel párhuzamosan megtörtént a jelenlegi templom belső felújítása, és évek óta folyamatosan végezzük a plébániai épület korszerűsítését is. Idén sor kerül a külső tatarozására és a hőszigetelésre. A kerti utak építésével már elkészültünk.

A látszat ellenére is igen nagy eredmény, hogy itt tartunk, hogy sikerült jövőnk templomunk alapjait visszaszerezni, ezzel az új templom építésének lehetőségét megteremteni. A híveknek köszönet jár anyagi támogatásukért és Márton atyának pedig kitartó igyekezetéért. Azonban mindenkit türelemre kell intenünk. Csak az átgondolt, minden szempontot figyelembe vevő javaslatoknak van értelme, amelyeket a plébánia tudomására kell hozni. A képviselőtestület örömmel veszi az írásos megkereséseket, javaslatokat, melyeket a sekrestyében lehet leadni. Minden névvel, címmel ellátott megkeresésre igyekszünk a választ – lehetőség szerint – hamar megadni.

A Mindenható Atya egyetlen templom építését sem akadályozta meg. Amikor jónak látja, állni fog a templom!

†Seidl Fidél
templomatyja

Béres György
a képviselőtestület
világi elnöke

Üld meg a betek ünnepét az Úr, a te Istened tiszteletére

Mózes 5. könyvében olvassuk a fenti idézetet (16,10). A jó Istennek szeretnék hálát adni azért a tizenkétszer hét esztendőért, amit eddig irgalmasan kiszabott számomra itt a földön. Tudatos életem nagyjából hét éves időszakokra osztható.

A boldog gyermekkor és a bencés gimnazistaként eltöltött áldott évek után hét esztendő Pannonhalmán, hét év a győri egyházmegyében, négyszer hét esztendő a csá-

szárfürdői Szent István-kápolna szolgálatában, kiemelt hét szép év a Felsőkrisztinában, majd Máriacell után eddig 2x7 év ismét a Szent Hegyen, monostoromban. Gyémántmisésként és vasfogadalmas bencésként mondhatok köszönetet Uramnak mindenért, és kell készülnöm a számadásra, kérve Isten irgalmát elégtelensegimért.

Külön szeretném megköszönni a Keresztelő Szent János-egyház-

községben engedélyezett évek sok kegyelmét, elhunyt és élő lelkipásztor testvéreim lelkesítő jó példáját, a hívek részéről megnyilvánuló szeretetet, a sok örömet, amit fiataljaink között megérhettem. Meggyőződéssel mondom, hogy életem itt töltött hét esztendő időszakát a gondviselő Isten nagy ajándékként tartom számon, köszönöm Neki és Mindnyájatoknak.

Pálmai Péter atya

A feltámadás hitünk középpontja, olyan valóság, mellyel Isten bizonyította Jézus Krisztus isteni mivoltát. A feltámadás a megváltás csúcspontja, melyben Krisztus beteljesítette az Atya üdvözítő akaratát. Csak a feltámadás fényében tudjuk igazán megérteni Jézus egész életét (csodáit, tanítását, kereszthalálát) és üdvözítő megváltását. A feltámadás mindannyiunk számára fontos, mivel a megváltás egyetemes, minden emberre érvényes. A megváltás Jézus személyes műve, ahogyan Szent Pál írja: „Meghalt bűneinkért és feltámadt megigazulásunkra”.

A feltámadás ténye, de legfőképp az arról való tanúságtétel a kereszténység alapvető, központi témája.

Az apostoli igehirdetésben Jézus feltámadása először azt jelentette, hogy az Atya igazolta Fiát. A feltámadás transzcendens valóság, melyben az Isten dicsősége nyilvánult meg, az Atya megdicsőítette egyszülött Fiát, és ezáltal mi mind részesei lettünk ennek a dicsőségnek.

„Harmadnapon feltámadt az Írások szerint.” Az Egyházban mindent ettől a nagy misztériumtól kezdve lehet megérteni, amely megváltoztatta a történelem menetét, mert a feltámadt Krisztusban kaptuk meg saját feltámadásunk bizonyosságát. Fontos ismételt hangsúlyozni hitünknek ezt az alapvető igazságát, amelynek történelmi valódiságát bőséges dokumentáció bizonyítja. Még akkor

A kereszténység lényege

is, ha – amint a múltban – ma is vannak, akik különböző módon kétségbe vonják vagy egyenesen tagadják azt.

A Jézus feltámadásába vetett hit halványulásával a hívők tanúságtétele is gyengül. Az Egyházban minden megáll, minden szétesik, ha elvész ez a hit. Viszont a meghalt és feltámadt Krisztus követése megváltoztatja életünket, és **megvilágítja az emberek és a népek létezésének értelmét.**

Vagy talán nem Krisztus feltámadásának bizonyossága adja éppen minden korok vértanúinak a bátorságot, a prófétai merészséget és a ki-

tartást? Nem az élő Jézussal való találkozás téríti meg és vonzza magához az embereket, akik a kereszténység kezdete óta otthagynak mindent, hogy kövessék Őt és életüket az evangélium szolgálatába állítsák? Mert ha Krisztus nem támadt föl, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, s hiábavaló a hitünk is.

Jézus feltámadásán áll vagy dől a keresztény hit. A feltámadás a hitnek nem mellékes tanítása, nem is mitológiai képződmény, nem valami bizonytalan történelmi esemény felnagyítása és kiszínezése, amely a hit lényegi tartalmának a sérelme nélkül kihagyható volna, hanem a kereszténység legbelsőbb magja, a szíve.

Balázs atya

Ministráns avatás, március 29.

*Újoncok: Farkas Kelemen, Bálint Patrik, Siposs Lili, Takács Jobanna, Kovács Réka, Czibulka Áron
Dékánok: Rajncsák Dávid, Kocsis Zsófi, Köllöd Noémi, Hernády Eszter, Béres András*

Önzetlen szolgálata példa marad mindnyájunk számára

Előző számunkba terveztük az alábbi beszélgetés közlését Seidl Fidéllel. Anyagtorlódás miatt akkor ki-maradt a lapból. Jobb így. Most olvasva, szavai, meg-látásai, bite és optimizmusa különleges hangsúlyt kapnak. Élete utolsó pillanatáig megőrzött ifjúsága, lendülete, derűje valamennyiünket tanít és kötelez.

Akik a vasárnap reggeli fél nyolcas misére jár-nak, hosszú évek óta mindig ott látják őt a jobb oldali padosor legelején. Ő templomunk gondno-ka: *Seidl Fidél*. Persze azoknak sem kell bemu-tatni, akik „hivatalos” ügyeik intézése során időnként megfordulnak a plébániai irodában, hi-szen már jó másfél évtizede, hogy hetente egy-két alkalommal részt vállal az irodai adminisztrá-cióban, ami – különösen amióta az urnateme-tőnk is létezik – korántsem csekély feladat. Is-mertségét, illetve munkájának megbecsülését jel-zi, hogy nem egy egyházközségünkön kívül lakó hívő, aki nálunk szeretne urnahelyet váltani vagy temetést intézni, azzal állít be a plébániára, hogy hallotta, Fidél bácsit kell keresni.

Mivel egyházközségünkben is egyre nagyobb az igény, hogy egymást nem csak mint a padban mellettünk ülőt, de mint a közösségért keresz-tény elkötelezettséggel dolgozó embert minél jobban megismerjük, fontosnak tartottuk, hogy bemutathassuk.

– *Tulajdonképpen mit is takar a „templomgond-nok” szó?*

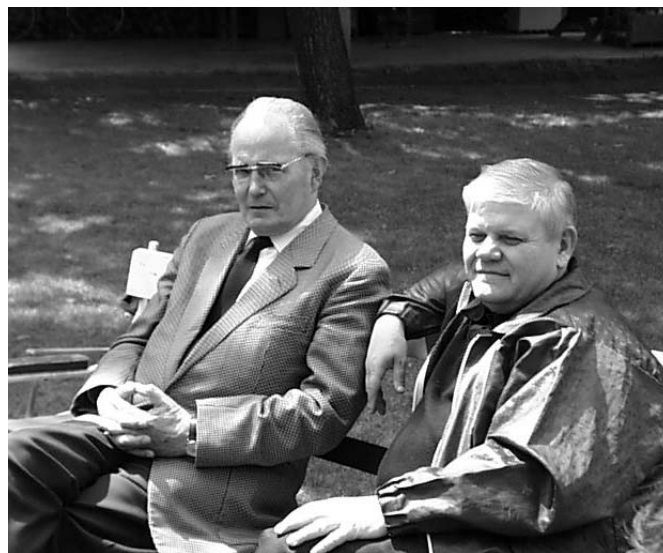
– Őszintén szólva nem tudom, jobban mondva még sohasem néztem utána, hiszen úgy gondolom, hogy ma annyi és oly sokrétű feladat van egyházunkban, hogy annak egy részét – nevezzük plébániai adminisztrációs munkának – bármiféle definíció nélkül is el lehet, sőt, akinek ideje van rá, el kell vállalni. Azt persze azért tudom, hogy már a középkor óta a templomok karbantartás-ára, illetve a nagyobb plébániák gazdasági ügyei-nek a fedezésére szánt pénzt (ez az ún. „*fabrica ecclesiae*”) köztiszteletben álló világi személyek kezelték, nyilván ennek a mai vetülete a fent em-lített adminisztrációs tevékenység, mely jól ki-egészíti a képviselőtestület pénzügyi-gazdasági, illetve műszaki bizottsága tagjainak talán látvá-nyosabb munkáját. Így igaza van a német mon-dásnak is, hogy ez a funkció „*Titel ohne Mittel*”.

– *Mióta vállalsz munkát a plébániai irodában?*
– 1965-ben költöztem a kerületbe, azóta járok ebbe a templomba, illetve azóta kapcsolódom be valamilyen módon a plébánia életébe. A képvise-

lőtestületnek 1994-ben lettem tagja. Az akkori plébános, *Nagy Imre* kért meg, hogy segítsek be a plébániai munkába, azóta vagyok – a hivatalos kifejezést használva – templomgondnok.

– *Negyven éve vagy a plébániaközösség tagja. Kérdemled a „nagy idők tanúja” megtisztelő cí-met.*

– Anélkül, hogy álszerénységgel vádolnának, őszintén mondom, tulajdonképpen minden öreg ember (én most 83 éves vagyok) akarátán kívül is nagy idők tanújává válik. Az persze más kérdés, hogy élményeit, élettapasztalatait mennyiben és mennyire jobbító szándékkal osztja meg az utó-korral. Jómagam a következő plébánosok és káp-lánok mellett szolgáltam: *Nagy Imre, Nagy János, Hollai Antal*, no meg a korán elhunyt *Haid Árpád* és *Sándorfi István*. Sokan talán még arra is emlékeznek, hogy nem csak a nagy teológus, *Gál Ferenc* lakott plébániánkon, de hosszú ideig *Ijjas József* kalocsai érsek is. Bár különböző karakter-ű, karizmájú vagy emberi tulajdonságú egyházi személyek voltak, az én emlékezetemben mind-egyikük az egyházért és a hívekért nagy-nagy el-kötelezettséggel dolgozó lelkipásztorként él.

– *Abogy a plébániánk 60 éves jubileumára meg-jelentetett könyvből tudjuk, megbélyegzett sze-mélyként éltél és dolgoztál a kommunista rend-szerben. Szívesen beszélsz erről a korról?*

– Igen is meg nem is. Hiszen sok más, hasonló sorsú kortársam életpályáját ismerve nem is az a fontos, hogy – mintegy „sebünket nyalogatva” – megpróbáltatásainkat sorolva magunkat mártír-ként állítsuk be, hanem hogy a mai generáció jobban megértse a jelenlegi – tudjuk: korántsem rózsás – helyzet vala-mennyi ellentmondását,

melyek szinte kivétel nélkül az akkori idők politikájában gyökereznek. Tény ugyanakkor, hogy a ciszterci gimnáziumban eltöltött idők egész életre meghatározók voltak. Műegyetemi hallgatóként a szerzetesrendek betiltása után is tartottam a kapcsolatot az *alma mater* tanáraival, illetve a renddel. Hálával gondolok például egykori magyartanáromra, *Kalmár Ödönre*, aki először az egyetemi menzáról, majd a kollégiumból kitiltott kulák gyerekeknek szerzett ellátást majd szállást a vincés nővérek Ménesi úti házában. No meg egyszer a Rákosi által különösen utált *Endrédy Vendel* zirci apáttal sétáltam a Villányi úton, persze össze is találkoztunk a „fényes szelek” nemzedékéhez tartozó évfolyamtársaimmal, így kitiltottak az egyetemről.

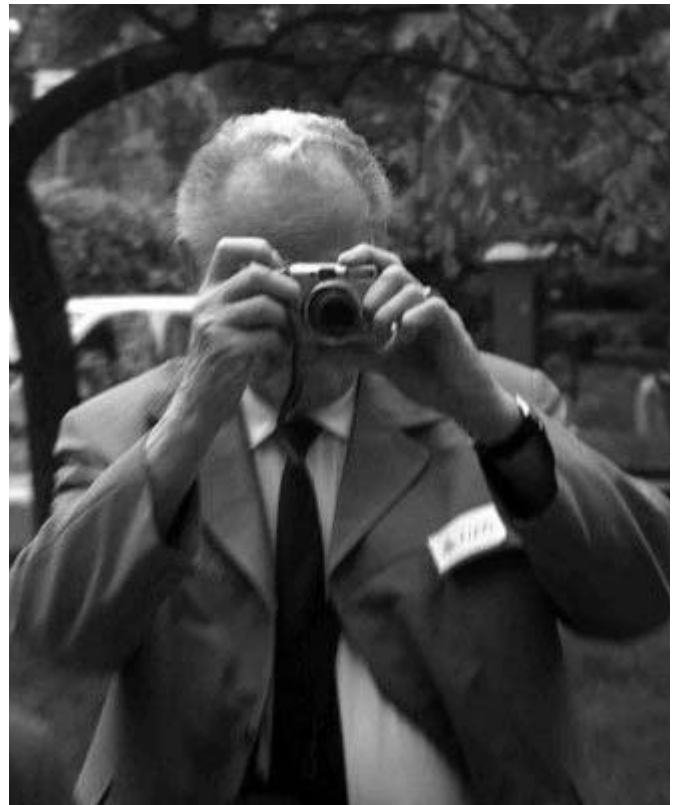
– *Nyilván ez sok nehézséget okozott további életed során.*

– Persze, de ezt a tényt sem szabad túldimenzionálni. Mert annak ellenére, hogy családommal együtt még ki is telepítettek, végül is diplomát szereztem a gödöllői agrártudományi egyetemen, s mint mezőgazdasági mérnök megkerestem magam és családom számára a mindennapi kenyérre valót. A tisztességgel dolgozó és megbízható munkaerő iránt még az egyházellenes Kádárrendszerben is nagy volt a kereslet, különösen a gyakori vidéki kiszállásokkal járó munkakörökben. A VIZITERV mérnökeként 1962-86 között sok olyan öntözési-vízrendezési munkákban vettem részt, melyekre – mint mérnöki alkotásokra – ma is szívesen gondolok vissza. Sőt, idős korom egyik legszebb élménye tulajdonképpen a megpróbáltatásom időszakával függ össze. Ugyanis kitelepítettként két és fél évig Hunyán éltünk, melynek temploma 2000-ben egy villámcsapás következtében teljesen leégett. A közösség (beleértve az egykori oda kitelepítetteket is) összefogott, s fél év alatt újra felépítette az istenházat. Nemrég a faluból felkeresett egy hölgy, aki még emlékezett családunkra, s átadta az újjáépítésről készült videofilmét. Úgy őrzöm a falu szeretetének e megnyilvánulását, mint a mai modern idők egyfajta „mozgó szentképét”.

– *Ha már a közösségről, illetve a templomépítésről van szó, mint templomgondnok, hogyan látod a mi közösségünk életét?*

– Van némi alapja optimizmusomnak, hiszen – ha csak a plébániai forgalmat, a különböző csoportok nyüzsgését nézzük – jól alakulnak közösségeink. Mondom ezt akkor is, ha a plébániát az anyakönyvi, temetési vagy keresztelési ügyben felkeresők egy része – saját bevallásuk szerint –

nem vagy alig kötődik plébániánkhoz. Szerencsére meglehetősen ritkán, de még az is előfordul, hogy a temetést csupán „megrendelik”, minthogy azt csak egyfajta szolgáltatásnak tekintik, de még ilyen alkalmakkor is egyértelmű, hogy a keresztény emberhez méltó, vigasztaló búcsúztatást várnak. Az irodai tevékenység egyébként mindig – tehát temetés, keresztelés, esküvő stb. kérésekor – különös odafigyelést, tapintatot igénylő, nem túlzott a szó: missziós munkát jelent, hiszen itt egyszerre kell anyakönyvet vezető adminisztrátornak és anyagiakat intéző pénzkezelőnek lenni, miközben törvényszerűen hitbéli kérdések is fölmerülnek. A plébániai irodában így még inkább elengedhetetlen az amúgy minden emberi érintkezés során kötelező udvariasság, ráadásul azt is tapasztalom, hogy a szigorúan vett aktuális ügy mellett igen gyakran akad valami egyéb megbeszélni való is.

Úgy gondolom, hogy nem teljesen helytálló a templomgondnoki funkció jellemzésére a bevezető részben említett német mondás, hiszen az elhangzottak alapján egyértelmű, hogy a templomgondnoki címbez igenis rendelkezel a megfelelő eszközzel – a plébániai közösség korántsem látványos, önzetlen szolgálatát jelentő elhivatottsággal. Köszönet illessen tehát nemcsak a beszélgetésért, de közösségünk szolgálatáért is.

Szende Ákos

Motoron is lehet az Urat dicsérni

Motoros zarándoklaton vettem részt Czestochovában a közel-múltban. Már ilyen is van? – halom a kérdést a kedves olvasótól, ezért idézek *Bátor Botondtól*, a pálosok magyar tartományfőnökétől, a zarándoklat szervezőjétől:

„Az előítéletek nagyon meghatározzák életünket. Ezek közé lehet sorolni a motorosokkal kapcsolatos elgondolásainkat is, akik zordon kinézetükkel, dübörgő gépeikkel a Mad Max embertelen világát idézik. A valóság azonban sokszor kellemes csalódással lep meg bennünket.

Amikor 2002-ben Pécsen a parkolójegyes, dugós városi közlekedés miatt vettem egy 15 éves, 400 köbcentis motort, nem gondoltuk, hogy milyen csodák várnak ránk. Ahogy ráültünk, új világba csöppentünk. Igen, mert a motoros társadalom más, mint az autósok világa. Ismeretlenül is integetnek egymásnak és rögtön el tudnak beszélgetni a parkolóban. S ami ennél még különösebb, hogy a motor összekovácsol olyan csapatokat, amelyek különben talán soha nem találkoztak volna.

Így születnek a legkülönbözőbb motoros klubok. Amint egyre többen tudomást szereztek arról, hogy mi, szerzetesek jó idő esetén autó helyett motorral me-

gyünk szolgálati helyeinkre, egyik keresztény ismerősünk a másik után gördült be udvarunkba motorjával, de jöttek olyanok is, akiket nem ismertünk. Így született meg az ötlet 2008-ban, hogy motoros zarándoklatot szervezzünk

Pálosszentkútra. Öröm volt látni, hogy az agresszív erőt sugárzó külsőségek ellenére vannak, akik a motor nyergében is arra törekednek, hogy Krisztus-hordozók legyenek ebben a világban. Ezen tapasztalatok alapján újabb és újabb ötletek születtek, hogy a motorozás élményét kössük össze az ennél sokkal fontosabb hitélménnyel. Ezért szerveztük meg zarándoklatunkat a magyar pálosok által alapított híres lengyelországi kegyhelyre, Czestochovába.”

Botond testvér felhívására közel ötven motoros indult útnak

Lengyelországba, három csoportban. Sajnos majdnem végig esőben haladtunk úti célunk felé. Az útviszonyoknak megfelelően lassan haladtunk, így csak éjfél körül értünk Czestochovába, Jasna Górába.

Első meglepetésünk az volt, hogy a pénteki éjfél szentmisén rendkívül sok fiatal vett részt. Szombaton Czestochovában a pálosok és a kegyhely történetével ismerkedtünk, és elmotoroztunk Krakkóba is. Vasárnap délelőtt a motorosok szép rendben felvultak az ünnepi szentmise helyszínére, és a hatalmas parkban elfoglalták helyüket. Ha meggondoljuk, hogy mindez több ezer motorkerékpár rendezett sorokban történő menetét jelentette, nem kis teljesítmény volt.

A misét három pálos szerzetes celebrálta, köztük Botond testvér. Felejthetetlen pillanat volt, mikor a több tízezres tömeg az átváltatáskor hatalmas dudaszóra hajtott térdet. A mise után a motoros zarándokok ugyanolyan rendben és fegyelmezetten hagyták el a teret, ahogy oda felvonultak.

Immár szép időben, zavartalanul tehattük meg a hazafelé vezető utat. Igaza van Botond testvérnek: Motoron is lehet az Urat dicsérni.

Zsabokorszky Zsolt

Egy lelkigyakorlat szilánkjai

Nagybőjt ötödik hétvégéjén Budapesténben, a verbiták lelkigyakorlatos házában scholánk régi barátja, *Gergely* atya vezetett vissza bennünket hitünk gyökereihez, segített kétségeink és reményeink feltárásában.

Az alagsori kápolnában ószövetségi kort idéző téglafalak, letisztult belső, finom fények, a tabernákulum mellett cserépedényben nádbuzogány, a szentélytől jobbra az irgalmas Jézus képe (eredetije Krakkóban). Kiragadnak külső és belső lármánkból, és már a nagybőjti keresztút stációit járjuk. Minden állomásnál újra és újra felhangzik: „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké”.

Igen. Ő és az Újszövetség üzenete változatlan és intenzív! Ereje az első percek nyelvi nehézségeit is elsodorja, közösséget teremt, együtt haladunk lépésről lépésre.

Az első kérdés: milyen teremtőt látok Jézus által? Egy egész oldalas felsorolás. Melyik az enyém, mindig más? Egyáltalán: mennyire vagyok nyitott szeretete befogadására? Hány és hány mellénk adott segítők, útmutatónk van, aki magára vette a feladatot: „Azt kívánom, hogy... vezesd irgalmam forrásához a lelkeket...” Pál apostol, szentek és szentéletű napi társaink sora. Most Faustina nővér nyomán haladunk e három napon, ő vezet bennünket. De hagyjuk-e mindennapjainkban vezetni magunkat? Mit engedünk közel magunkhoz, a média káoszát vagy a tiszta szót? Vállaljuk-e, amit keresztény voltunk megkíván, az örök dinamikát, hogy a változó helyzetekben újra és újra Isten szeretetébe és erejébe gyökerezve éljünk és cselekedjünk? Vagy a kényelem győz és a bajaink feletti kesergés? Isten minden testi és lelki fájdalmunkat megismerte Jézus Krisztus által, kísérteni sem enged nagyobb mértékben, mint amit képesek vagyunk elviselni. Legyünk tehát bátrak belevetni magunkat ennek a szeretetnek látszólagos bi-

zonytalanságába. Legfőbb bűneink nem az elkövetett vétkek, hanem az elmulasztott tettek, melyekre hívásunk van. Elmulasztott imáink által mennyi segítséget hárítunk el magunktól!

„Jézus Krisztus ugyanaz...” Nem csupán időben, térben is. *Sebastian* és *Lawrence*, Ghanából érkezett verbita testvérek tanúságtétele. Ugyanannak az országnak két pólusa: egyikük értelmiségi középosztályból való, családjá a politikai változások közepette szinte mindenét elvesztette, a másik fiú földműves szülők gyermeke. Falujában iskola nem lévén több kilométert gyalogolva, folyón átlábalva jut el a nagy fa alatt működő szabadtéri iskolához, ahol az eső

mennyisége határozza meg, van-e tanítás vagy nincs. Mind a két család kilenc gyermeket nevel intenzív hitben és imádságban. Most nálunk – a civilizált Európa közepén – hirdetik az Igét gyermeki tisztaságú tekin-tettel és természetességgel, két évi ittlét után megszügyenyítően szépen formált magyar nyelven. Dobbal kísért lány nyelvű Mária-énekükbe lassan mi is bekapcsolódunk.

„Jézus Krisztus ugyanaz...” Ebben a sokszínű közösségben, az ország több helyéről (Sopron, Erdőkertes) érkezett „lelkigyakorlatozóval” együtt az irgalmas Jézus elé helyezzük terheinket és gyűjtünk mécseszt az itt- és távollévőkért.

Láber Zsuzsa

Tizedek és engesztelés

Templomunkban a rózsafüzér társulat szervezése 1998 elején indult meg. A szervezést nehezítette, hogy a lehetséges tagok egy része a reggeli szentmén, mások pedig az estin tudtak részt venni. A reggeliek csoportja 1998 februárjában alakult meg, de még hiányos volt. Azt terveztük, hogy folyamatosan mondjuk a három rózsafüzért, amihez legalább 15 tag kell. Eleinte én három tizedet is vállaltam, majd szeptemberre kiegészült a csapat.

Mint ismeretes, II. János Pál pápa megalkotta a világosság rózsafüzért is, így 2003 januárjától erre is szerveztem tagokat, és beléptünk mint imacsoport a Mindszenty-engesztelők sorába.

Így a havi pápai imaszándékokhoz, amelyeteket kezdettől imádkoztunk, hozzákapcsoltuk a hazánkért való engesztelés gondolatát is, és a mai napig így imádkozzuk a ránk eső tizedet.

Az évek során folyamatosan csatlakozott a tagság, ezért új személyek bevonásáról kellett gondoskodni. A tíz év alatt 45 tagunk volt. Nyolcan

Várjuk az új tagok jelentkezését

meghaltak, 13-an pedig kiiregedtek, elköltöztek vagy más okból távoztak.

Kezdetől fogva imádkozunk csütörtökönként és első szombaton a fél nyolcas mise után a templomban is. Ekkor is a rózsafüzér áll az imaóra középpontjában, de más imákkal is kiegészítjük. Jelenleg 24 tagunk van, de nagyon örülnénk, ha a cikket olvasva mások is csatlakoznának akár a tizedek mondásához, akár a templomi imádkozáshoz.

Muhi Lászlóné

**Anyakönyv –
2009. február - április**

Halottaink:

Dr. Kaposi Tamás (88)
Vojnits Pál (73)
Dr. Klim Istvánné (94)
özv. Kovács Pálné (96)
Elmont Jánosné (74)
Dr. Pálvölgyi Vilmos (88)
Moldvay Károly (96)
Tagyi Zoltán Sándorné (62)
Láng Péter (71)
Csikós Gyula (92)
Sommer Ferencné (94)
özv. Pődör Sándorné (92)
özv. Csaba Kálmánné (97)
Dr. Horváth Károly (83)
Ürge Lajos (90)
Kovács Pálné (96)
Juhász Ferenc (85)
Szabó Károlyné (81)
Tábori Jánosné (85)
Szűcs Attiláné Sallai Anna (69)
Juhász Lajosné (87)
Domján István (92)
Dr. Dömötöri Jenőné Dr. Takács
Ilona (76)
Turczér Norbert György (25)
Kovács Andrásné (76)
Géczi Mária (39)
Burus Györgyné (69)
Zádor Mária (87)
Dr. Magyar Pál (67)
Harnos Zsolt (68)
Deidl Fidél (82)

Keresztelések

Adamik Emma Orsolya
Deák Levente András
Ercsényi Kinga
Vörös Johanna Mária
Barrios-Villela Marcell
Kovács Emma Bogáta

A gazdák ajándéka

A MOM Művelődési Ház udvarán már hosszú ideje működik a biopiac. A piac rendszeresen vendégül lát egy magyarországi régiót, melyek elhosszák a tájegységre jellemző ételeket, terményeket, népművészeti termékeket. Ilyenkor kerül sor a „biokosarak” átadására is.

Ez azt jelenti, hogy az őstermelők, kereskedők felajánlanak a termékeikből bizonyos mennyiséget. Az összegyűjtött élelmiszereket az önkormányzat javaslata alapján a kerület egy-egy intézménye vagy közössége kapja meg.

A húsvéti biokosarat plébániánk közösségének juttatták. Három nagy

kosarat töltöttek meg friss zöldséggel, gyümölcssel, pékáruval és tartós élelmiszerekkel.

Az átadásra nagyszombaton délelőtt került sor a piacon. A gazdák nevében Rózsa Péter csak annyit kért, hogy egy fohással emlékezzünk meg a magyar gazdákról, kérjük Isten áldását a munkájukra. Az egyházközösség részéről Bérés György elnök úr és Molnár Zsuzsa, a karitás vezetője, vették át az adományokat, amelyeket Mária-Áss Mihály segített hazafuvarozni a plébániára. A friss élelmiszereket a karitás még aznap délután szétosztotta nagycsaládosaink között.

LK

Christophoro

***Van egy feladata? Mi megszervezzük!
Christophoro rendezvények –
Személyesen!***

Konferenciák * Tolmácsok, hostessek, idegenvezetők biztosítása * Tréningek *
Megnyitók * Bálok * Esküvők * Születésnap partik * Programszervezés *
Városnéző túrák * Hajós programok * Egész napos kirándulások * Körutazások
Magyarországon * Kastélytúrák * Bortúrák * Lovas programok * Kulturális
túrák, programok * Gyógyüdülés * Incentive utak, programok * Repülőjegy *
Baleset, Betegség, Poggászbiztosítás (Winterthur) értékesítése * További, a
M megbízó által igényelt szolgáltatások szervezése

Christophoro Utazási és Rendezvényszervező Iroda Kft.

Iroda: 1065 Budapest, Révay u.10.
Telefon: 248-1172, Fax: 248-1173
mobil: 06-70-312-2047
E-mail: christophoro@t-online.hu

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XII. évfolyam, 3. szám 2009. húsvét. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.

Szerkesztik: Babics Balázs, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós, Zsabokorszky Zsolt. Főmunkatárs: Lukách Krisztina

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.